

כ' אלול ה'תשע"ח 31.8.18

מגזין מס' 492

ערב שבת פרשת כי תבוא

קשר-שבועי מאת הרב יאיר כלב

החייב כספך

לעדן את התוכחה

תורת החסידות דורשת, כי תחילה להוכחה, צריכים להסיר את הציפורנים, לא לדקור, כי הקליפות הטמאות בציפורנים נאחזות, כל דקירה היא קליפה וסיטרא אחרא; ואחר נטילת הציפורנים צריכה להיות הנטילת ידיים, כמבואר ענינה במאמרי חסידות - המשכת המוחין למידות.

(על פי 'היום-יום' כ"ב אלול)

התבוננות בדרך אפשר בטמון בפתגם ובאמרה החסידיים

החינוך כמגן

אמר פעם ה'משפיע' החסידי ר' מאיר שלום בליזינסקי ז"ל: בעולם הזה אין מצב ניטרלי. או שאתה משפיע, או שאתה מושפע - השתדל להיות משפיע.

כלל גדול הוא בתורת ישראל, תורת חיים, כי זה הטרוד 'לפלוט' אינו פנוי 'לבלוע'. ומשמעות הדבר בפנימיות הענינים - בשעה שהאדם מצוי בתנועת נתינה והשפעה חיובית של חינוך עצמו וחינוך הזולת, מוגן הוא, באותה עת, מפני חולשותיו ונטיותיו הטבעיות מבית, ומפני חדירתן של השפעות מזיקות מחוץ.

להיות משפיע

אמנם כדי להיות משפיע חסידי אמיתי הפועל 'הזהה' של ממש בעצמו ובזולתו, יש לדעת כי אין די בלימוד שטחי של עניני פנימיות התורה (יהיו כשרונות הלומד ונושאי הלימוד נעלים ככל שיהיו - סוגיות כאהבת ה', אהבת ישראל, טעמי המצוות, עניני השבת והמועדים בנפש האדם וכו').

המשפיע הראוי לשמו הוא זה הטורח למצוא בתוך מסגרות ונסיבות חיים כפשוטן את השתקפותם המחייבת של הענינים שלומד (יהיו עמוקים ככל שיהיו). וכאשר מגלה הוא, ולו קצה חוט המקשר בין הרצוי (תורה) לבין המצוי (הוראה), אזי אינו נח ואינו שוקט עד אשר סוף סוף יממש את ה'בכך' (מסקנת הדברים המעשית), להביאה לידי ביטוי מתאים בתוך סדנת חיי היום יום. אלא שכדי לזכות לכך דרושה יגיעה גדולה והעמקת הדעת בסוגיות הנלמדות עד אשר תעלה תהודתן המקבילה מתוך הוויית האדם האינטימית כפשוטה. ולפי ערך התבטלותו - הזדהותו והתאחדותו של הלומד עם המסרים האלוקיים שבתורה, כן גדלה יכולתו להביא ל'תוצאות בשטח' - לסגל לעצמו גישה אחראית יותר המחדירה אט אט יציבות ואיזון בחוויותיו ותחושותיו הפרטיות (מה שממילא משפיע ופועל בהתאם גם על שומעי לקחו) - ועד לשינוי הנהגתו (והנהגת מושפעי) בפועל לטובה.

הזולת כראי

בתורת החסידות מבואר אשר אבן הבוחן למצבנו האמיתי הוא יחסנו אל הזולת – וזהו שמצות אהבת ישראל היא יסוד ותכלית כל התורה כולה. ואם כן, חינוך עצמנו בטרם ניגשים אנו לחינוך הזולת נוגע במיוחד למצוה זו.

לרפא מבלי להכאיב

היבטים רבים למצות אהבת ישראל. אחד החשובים שבהם הוא הצורך בעידון התוכחה. גם כאשר מתעורר לעתים הצורך להוכיח מאן דהו כדי להעמידו על האמת (שהרי מצד אהבת ישראל מחוייבים אנו להוכיחו), מכל מקום, כדי להשיג את התוצאה הרצויה, מחוייבים אנו ליישר לבנו קודם התוכחה מכל עקמומית ופניה אישית. בנוגע לענין זה של עידון התוכחה כתב אדמו"ר הרי"צ באחת מאיגרותיו:

"קודם לציווי 'הוכח תוכיח' נאמר 'לא תשנא את אחיך בלבבך', שכן זהו תנאי מוקדם לתוכחה. ולאחר מכן נאמר 'ולא תישא עליו חטא', היינו, שאם לא פעלה התוכחה, ודאי אתה אשם ולא הוא, שלא היו הדברים יוצאים מן הלב".

ובאיגרת אחרת כתב: "בכל תוכחה צריך להסיר ממנה כל דיבור העוקץ, או רמז לעקיצה, שגורם כאב למקבל התוכחה. קודם לעשיית ניתוח (לא עלינו) באיזה איבר – מקררים את מקום הניתוח כדי למעט בצער ובכאב. כן הוא בתוכחה – שהכוונה בה להבריא הנפש – צריכים למנוע ככל שאפשר צער מן השומע."

לימוד מופלא מדרכי הרפואה

עוד סיפר הרבי הרי"צ כי כשהיה זקוק פעם לקבלת זריקה מרופא, התבונן בדברי מורנו הבעל שם טוב שאמר: "כל דבר ודבר אשר האדם רואה ושומע, הוא הוראת הנהגה בעבודת ה'. וזהו ענין העבודה – להבין

ולהשכיל מכל – דרך בעבודת ה'".

בהשראת אמרה זו, החל אדמו"ר הרי"צ לעקוב בשימת לב אחר מעשיו של הרופא על פרטי פרטיהם, ומכל פרט וענין למד מסר והוראה בעבודת ה' הפנימית. ראשית, הבחין כי כל אנשי הצוות הרפואי לובשים בגדי לבן וכי ציפורני ידי הרופא אינן מגודלות ונקיות להפליא. טרם ניגש הרופא לפעולת ההזרקה, החל הוא בהכנות חיוניות למניעת חדירת זוהמה לגוף המטופל: תחילה רחץ ידיו במים ובחומר חיטוי חריף, ושוב בדק את ציפורניו בקפידה – שמא נשאר בהם איזה שמץ לכלוך. לאחר מכן נטל מזרק חדש מארון התרופות, הוציאו מאריזתו הסטרילית ושאב בזהירות לתוכו את נוזל התרופה. וכמו לא די בכל אלה, הסיר הרופא כל אבק, אפילו היותר דק ובלתי נראה ממקום הדקירה המיועד בגוף המטופל, בעזרת צמר גפן נקי הטבול באלכוהול.

רק לאחר כל ההכנות, סיפר הרבי, ניגש הרופא לפעולת ההזרקה ודקר את בשר הגוף ברגישות וביד קלה. כאן החל הרבי לפרט את אשר הבין והשכיל מכל האמור: התוכחה לגבי נפש האדם, כמוה כהזרקת סם מרפא לתוך מחזור דמו של הזולת. אחריות עצומה מוטלת על המוכיח בבואו להעמיד את חברו על האמת; וכנודע בפנימיות התורה עד כמה מודגש החיוב לנקוט משנה זהירות בענין התוכחה, כדי להישמר שלא תצא בגיננו שום תקלה. לשם כך, לומד הרבי מן הסיפור האמור, יש לעמוד בתנאים 'מחמירים' במיוחד:

אמיתת הריפוי

א. קודם לכל, על המוכיח להעמיד עצמו בהלך רוח של 'רופא', היינו לחפץ באמת ובתמים אך ורק בריפוי זולתו ולא, חס ושלום, בהשפלתו (מצד פניות ומניעים אישיים, כמו כדי לבנות ולרומם עצמו על חשבון חורבנם של

סדנאות תניא גם ברמת גן וברחובות - פרטים בעמוד הבא.

בימים האלה מקיים הרב כלב שיעור שבועי קבוע מידי יום חמישי בשעה 21:30 במושב חמד שבמרכז הארץ. השיעור משודר בזמן אמת בשידור חי באינטרנט, באתרנו: www.tanyaor.com.

הכניסה לישוב חמד בכביש (מס' 412) המוביל מבית דגן לאור יהודה, בכניסה למושב נוסעים ישר עד הכיכר, בכיכר שמאלה לרח' הזית – לקראת סוף הרחוב, לפני הכיכר הבאה - הזית 83 מצד שמאל. חניה בשפע מאחורי בית הכנסת שבהמשך שביל הכניסה לחצר. התכנסות כיבוד ושתייה קלה מ-20:45. לפרטים נוספים: שי גרציק 052-4-446-144.

לוח שיסורים

נרות להאיר
מודעות יהודית בדרך הסוד

המסע של עצם הנשמה מתחיל...
'כשהניגון פוגש את תורת הסוד'

4 מפגשים מיוחדים להכרת הכוחות העצומים שטמונים בנו
והשימוש הנכון בהם להגשמת המשמעות האמיתית של חיינו.

עם הרב יאיר כלב
מרצה מפורסם בארץ ובעולם בתורת הנפש יוצר מוזיקאלי, נגן ומלחין.

יום שלישי 21:00 | 24.7.18 | הרצל 196 רחובות
לפרטים והרשמה: יונתן - 054-3115770

מחכים לכם עם אצ"ת, זינגר ונאצ'ס

המפגש מלווה בניגונים מעולמות עליונים
(חווייה מובטחת)

תניא
הנפש היהודית
המסע המופלא פנימה

סדנא עיונית ומעשית עם הרב
יאיר כלב
חברים • מוסיקה • נשמה

20:30
ביאליק 18
רחת גן
לגברים ונשים • כניסה: 35 ש"ח

במפגשים:
כידון, נאצ'ס, אבטיח-בולגרית

חב"ד
כל הזכ לזכ אחד
מרכז חבד רמת גן

03-6737910

לחיות עם הזמן... (אדמו"ר הזקן) - היינו שבכל זמן וזמן מתרחשת פתיחת שער רוחני, דרכו יורדים לעולם הזה אור ושפע מיוחדים, אשר יש להכין כלים כדי לקלוט 'גשמי ברכה' אלה ולתרגמם למעשים עד אשר תואר, באופן ממשי, סביבתנו המיידית בגוון המסוים של נתינת הכח הטמונה באותו זמן.

הכנה לראש-השנה

בא' בתשרי נשלמה בריאת העולם ולכן נקבע יום זה לראש השנה. כשם שראש האדם מפעיל את כל הגוף, כך בראש השנה נקבע כל מה שיתרחש בכל ימות השנה הבאה עלינו לטובה.

ראש השנה ביום בריאת האדם

א' בתשרי אינו רק היום הראשון של השנה לפי מנין השנים בלוח היהודי, אלא גם ה'ראש' שלה. מדוע נקבע א' בתשרי כיום הראשון של השנה; והלוא מנין החודשים מתחיל בחודש ניסן, שנקרא בתורה החודש הראשון? א' בתשרי הוא היום הראשון להשלמת בריאת העולם - "זה היום תחילת מעשיך זכרון ליום ראשון". ביום זה השלים הקב"ה את כל מעשי בראשית, שהחלו מכ"ה באלול, ונמשכו במשך ששה ימים. ביום השישי נשלמה הבריאה בבריאת האדם הראשון (נזר הבריאה), ואותו יום ראש השנה היה.

כשם שראש האדם מפעיל את כל הגוף, כך בראש השנה נקבע כל מה שיתרחש במשך השנה כולה, כמו שנאמר: "עיני ה' אלוקיך בה מראשית שנה ועד אחרית שנה" - מראש השנה נידון מה יהא בסופה ולכן נקרא יום זה "יום הדין".

יום הדין - בעיקר בנוגע לפרנסה הגשמית

ההכנה לראש השנה מתחילה בחודש אלול, שהוא חודש הרחמים והסליחות. במיוחד מרבים בסליחות ביום שלפני ראש השנה, ערב יום הדין, כדי שניכנס לראש השנה עצמו לאחר בקשת הסליחה והמחילה מאת הקב"ה, ולאחר שקבלנו על עצמנו החלטות טובות - לעשות אך טוב וחסד מכאן ולהבא. כך אנו נכנסים ליום הדין כבעלי תשובה שהקב"ה מוחל להם על עוונותיהם.

המותר והאסור ביום טוב

בספר ויקרא (כג, כד) נאמר: "בחדש השביעי באחד לחדש יהיה לכם שבתון". בראש השנה, כבשאר מועדי ישראל, אסורה המלאכה כפי שאסורה היא ביום השבת. עם זאת, גם בחג עצמו, מותרות לצורך החג מלאכות הקשורות לצרכי הגוף (בעיקר לצורך אכילה). מלאכות אלה מוגדרות בהלכה "מלאכת אוכל נפש" (כגון לישא, אפייה, שחיטה ובישול), שנאמר: "אך אשר יאכל לכל נפש הוא לבדו יעשה לכם". כמו כן מותרת בחג הוצאת חפצים מרשות לרשות וכן שימוש באש (ההדלקה נעשית אך ורק מאש בוערת, ולא על ידי הצתת אש חדשה). דינים אלה מפורטים בשולחן ערוך ובקיצור שולחן ערוך, הלכות יום טוב (סימן צח).

הסיפור השבועי

נדר ביער

רבי זאב-וולף אל הבעש"ט, וזה הרגיעו וביטל את דאגותיו. המכתב הבא היה מנומס פחות, אך רבי זאב-וולף סמך על דברי הבעש"ט, ולא השיב דבר.

באיגרת השלישית הבהיר המחנות לאבי הכלה כי אם יוסיף להתעלם ממכתביו יבטל את השידוך. נבהל רבי זאב-וולף ומיהר להציג את האיגרת הזועמת לפני הבעש"ט. "כתוב לו", הנחה הבעש"ט את תלמידו, "כי אל לו לדאוג. כשיבוא עם החתן לחתונה יגלה שכל ההבטחות מצד משפחת הכלה יכובדו, ובכלל זה המתנות המקובלות והנדוניה".

מכתבו של רבי זאב-וולף הפיס את דעתו של אבי החתן, שגם שמע על גדולתו הרוחנית. בינתיים החלו ההכנות לחתונה במלוא המרץ, אלא שכסף לא נראה באופק. "כתוב למחותן", הורה הבעש"ט לרבי זאב-וולף, "כי יבוא לכאן שלושה ימים קודם החתונה, מפני שאתה מבקש להקדים ולחגוג עמו".

המחותן נענה להזמנה, ופניו של רבי זאב-וולף נפלו. מה יעשה עכשיו? הוא יצא מביתו, אוהז במכתבו של המחנות, ומחשבותיו עגומות. ככל שניסה להפיח בלבו ביטחון ואמונה, לא הרפתה ממנו הדאגה.

"סלח לי, היכן ביתו של הבעש"ט?", פנה אליו עובר אורח וקטע את מחשבותיו.

"אני בדרכי לשם; הצטרף אליי", השיבו רבי זאב-וולף. נכנסו השניים אל הבעש"ט, והוא קיבל את האורח בברכה ומיד אמר לו כי רצונו לספר לו סיפור:

"היה סוחר גדול, שעשה הון רב ממסחר עצים, שאותם הוביל ברפסודות למדינת פרוסיה. פעם אחת קיבל תמורת משלוח עצים ארבעים אלף רובל. שמח וטוב לב

רבי זאב וולף קיציס, תלמיד הבעל שם טוב, שחי בעיר מז'בוז', סבל מעוני כבד. כשהגיעה בתו לפרקה נעשתה המצוקה דוחקת במיוחד, אך לא היה לו שום פתרון.

יום אחד התעניין רבו מדוע איננו משיא את בתו. "אין לי פרוטה", התוודה רבי זאב-וולף בעצב. הבעש"ט לא קיבל את ההסבר. "עליך להזדרז לשדך את בתך", אמר. התלמיד טען: "אילו כבר היה מגיע זמנה להקים בית בישראל, ודאי היה הקב"ה מזמן לי את הכסף הדרוש".

הרהר הבעש"ט רגעים מספר ואמר: "עשה כדבריי, ותיווכח כי הגיעה שעתה. שלח שליח לעיר יאס שברומניה, כדי שימצא בעבור בתך בחור תלמיד חכם ממשפחה מיוחסת. אמור לו כי תעניק נדוניה בסך אלפיים רובלי כסף".

רבי זאב-וולף קיים מיד את מצוות רבו. השליח הגיע ליאס והחל לקבל הצעות משדכני העיר, אך לא היה מרוצה מהן. כמעט התייאש, ואז בא אליו שדכן ובפיו הצעה קוסמת: בחור תלמיד חכם, בן לאב עשיר, ממשפחה מיוחסת. הפרטים מצאו חן בעיני השליח והשידוך סוכם, כאשר השליח הבטיח בשם אבי הכלה כי ייתן נדוניה בסך אלפיים רובל.

שמחה שרתה בבית קיציס למשמע הבשורה, אך בשוך ההתרגשות תהה רבי זאב-וולף מניין ישלם את הכסף המובטח. בצר לו שב אל הבעש"ט ושאל מאין יבוא עזרו. "אל דאגה", השיבו רבו לאחר שבירכו בלבביות, "במהרה תיוושע".

חלפו שבועות מספר. יום אחד התקבלה בביתו של רבי זאב-וולף איגרת מיאס. המחנות העלה על הכתב את תהייתו מדוע לא נשלחה מתנה לחתן, כמקובל. שוב מיהר

יצא לשוב לביתו ובידו הכסף. בלב היער עצר פתאום העגלון הגוי את העגלה ובאיומי גרזן דרש לקבל את הכסף.

"הסוחר הציע לשודד להתחלק עמו בכסף, אך זה מיאן לשמוע והצהיר כי לא יהסס להרוג אותו אם לא ימסור לו את כל הכסף מיד. באין ברירה עשה הסוחר כדבריו, והתחנן כי לא יפגע בו.

"העגלון צחק ברשעות. 'הלוא ברור שתלשין עליי. לא אוכל להשאירך בחיים', השיבו. הסוחר פרץ בבכי והבטיח כי לא יתלונן במשטרה ולא יספר דבר, אך דבריו נפלו על אוזניים ערלות. הבין היהודי כי סופו קרב, ובדמעות ביקש שיתיר לו לשאת את תפילת ה'וידוי' בטרם יהרגנו. "העגלון ניאות, לאחר שקשר היטב את האיש לעץ. עצם הסוחר את עיניו והחל לקרוא וידוי מתוך בכי תמרורים. בשעת התפילה קיבל עליו שאם יינצל, יתרום מעשר מכספו לצדקה.

"זעקותיו של הסוחר הכבול הדהדו ביער השומם, והגיעו גם לאוזניו של שומר היערות שחלף בקרבת מקום. הלה הלך בעקבות הקול וכשגילה מה מתרחש

התנפל על העגלון ואזק אותו. אחר כך שחרר את היהודי הכבול.

"בתחנת המשטרה הושב ליהודי כל כספו, והוא שב לביתו עולץ משמחה. הוא חלק עם משפחתו ומכריו את נס הצלתו וכולם שמחו עמו. חלפו כמה שבועות והסוחר שכח את הבטחתו.

"יום אחד חלתה בתו ומתה. עברו כמה ימים וגם בנו היחיד נפל למשכב. בעקבות זאת יצא למז'בוז' לבקש ממני שאתפלל על בנו".

פניו של האיש חווירו כסיד. כל גופו רעד. "זה אני, רבי! אני הסוחר!", מלמל בדמעות. "אבוי לי! שכחתי את נדרי! מוכן אני לתת את הסכום שהתחייבתי ברגע זה".

הצביע הבעש"ט על רבי זאב-וולף. "תן ליהודי זה ארבעת אלפים רובלי כסף, ויוכל להשיא את בתו בכבוד". למחרת קיבל הסוחר מברק מביתו ובו בשורה: בנו התרפא! כעבור זמן קצר התקיימה חתונת בתו של רבי זאב-וולף ברוב פאר והדר.

(על פי 'מאורות הגדולים')

(מתוך העלון השבועי **שיחת השבוע**)

"זאת התורה אדם" (במדבר יט' ד')

כשם שבאדם ישנם גוף ונשמה, כך גם בתורת ישראל ישנם גוף התורה (פשט הכתוב- 'נגלה') ונשמת התורה (פנימיותה, סודותיה ורזיה- 'נסתר'). במדור זה מובא פרוט נושאי הפרשה על פי 'נגלה', ובמדור שלאחריו יובא ביאורה של נקודה או של מספר נקודות מן הפרשה על פי פנימיות התורה.

נקודות עיקריות בפרשת כי תבוא

מצות הביכורים

משה רבנו מוסיף ומצוה את בני ישראל לפני מותו במצוות שיתחייבו בהן עם כניסתם לארץ. פרשתנו פותחת במצות הביכורים, שהחיוב לקיימה (ככל המצוות התלויות בארץ ישראל) יחל לאחר כיבוש הארץ, חלוקתה לשבטי ישראל והתיישבותם בה.

המצוה חלה על שבעת המינים שנתברכה בהם ארץ ישראל. כל חקלאי היורד לשדהו ורואה פרי בביכורו עליו לסמנו, וכשיעלה לרגל לירושלים ימלא את הטנא מפירות הביכורים ויביאו לכהן. הכהן מניף את הטנא יחד עם הבעלים. המביא נוטל שוב את הטנא מיד הכהן ופותח באמירת נוסח קצר, שעיקרו הודאה לה' על הניסים הגדולים שעשה לנו ה' למן יציאת מצרים ועד הכניסה לארץ המובטחת.

מצות ביעור מעשרות

שש השנים שנמנות בין שנת שמיטה אחת לזו שאחריה, חלוקות בדיני המעשרות הנוהגים בהן. בשנה הרביעית לקראת חג הפסח, על כל יהודי לבדוק אם לא נותרו ברשותו מעשרות (מעשר עני) מהשנה השלישית אשר טרם ניתנו לעניים. לאחר הבדיקה עליו להוציא את יתרת המעשרות (אם נותרה ברשותו) ולחלקה לעניים, ואזי יאמר מעין הצהרה כי ביצע את מאזן מעשרותיו. הטקס מסתיים בנוסח תפילה קצר – בקשה לברכת ה' את העם ואת הארץ.

התחדשות תמידית בשמירת המצוות

משה פונה לבני ישראל ומחזקם אודות שמירת מצוות התורה ובאופן שיהיו בעיניהם תמיד כחדשים, כאילו זה עתה ניתנו להם. בהקשר זה של שמירת מצוות התורה הוא מציין את הקשר (העצמי) המיוחד שבין ה' לבין ישראל עם סגולתו.

מצבות לעדות

ובהקשר זה של חיזוק העם אודות קיום התורה ומצוותיה, מצוה משה להקים מצבות שישמשו עדות בין ה' ובין העם. המצבות, עליהן יכתבו דברי התורה, יוכנו מאבן שלימה (ללא מגע הברזל) על גדת הירדן המערבית לאחר חצייתו, ומאוחר יותר ימוקמו בהר עיבל מקום בו יוקרבו קרבנות לה'.

אחד עשר פרטי הברוך והארור

עתה מפרט משה בפני העם את טקס הברכה והקללה אודותיו למדנו כבר בקצרה בתחילת פרשת ראה. לאחר חציית הירדן, יתייצב העם לטקס, מחולק לשלושה: ששת השבטים שמעון, לוי, יהודה, יששכר, יוסף ובנימין יעמדו על הר גריזים – ייצוג לברכה. ולמולם יעמדו השבטים ראובן, גד, אשר, זבולון, דן ונפתלי על הר עיבל – ייצוג לקללה. בתווך, בגיא שבין שני ההרים יעמדו הלויים ואיתם ארון ברית ה'. הלויים יפנו כלפי הר גריזים ויאמרו את דברי הברכה למקיימי רצון ה', וכל העם יענו אמן. לאחר מכן יסובבו הלוויים את פניהם אל הר עיבל

"דברי הברית" – ההזהרות

אולם, כנגד הברכות המובטחות להם כאשר יקיימו את דברי התורה, מזהירם משה מפני עזיבת התורה והמצוה. בפרוט ובאריכות נמנות בפרשתנו הקללות האיומות והחוליים הרעים שיבואו חלילה על ישראל באם יפנו עורף לה' ולתורתו. מכות ואסונות בבית ובשדה, אצל הפרט ואצל הכלל – עצירת ברכת השמים וברכת הארץ, רדיפות העמים, השמדה, הגלייה, עבדות, צרות, פגעים ומחלות מכל הסוגים. התורה מסכמת את הנושא כולו בשם "דברי הברית" שכרת משה עם בני ישראל אודות קיום ושמירת התורה ומצוותיה.

דור הארבעים ליציאת מצרים

משה משבח את 'דור הבנים' בשנת הארבעים ליציאת מצרים, ערב הכניסה לארץ: "ולא נתן ה' לכם לב לדעת ועיניים לראות ואוזניים לשמוע עד היום הזה". כלומר, לאחר כל הניסים שעשה ה' ביציאת מצרים, במתן תורה ובדרך במדבר, לא הפנימו עדיין היוצאים ממצרים (דור המדבר) את הקשר והמחויבות העצמיים של עם ישראל לה'. אך עתה, דור הבנים העומד להיכנס לארץ, בשל ומפוכח יותר וביכולתו להעריך נכונה ולהפנים את האותות והמופתים הגדולים שעשה ה' לבני ישראל ואת הקשר המיוחד שלהם עם הקב"ה. משה מבקש מן העם שיתמיד בלימוד התורה ובשמירת מצוותיה למען ישכיל בכל מעשיו.

ויאמרו את דברי הקללה שיחולו על העוברים על מצות ה', וכל העם יענו אמן.

ואלו הן אחד עשר העבירות אליהן מתייחסים הלוויים בדברי קללתם:

1. עובד עבודה זרה. 2. הפוגע בכבוד אביו או אמו. 3. משיג גבול רעהו. 4. "משגה עוור" – מכשיל אדם בעצה רעה. 5. מטה ומעוות משפט גר, יתום או אלמנה. 6. שוכב עם אשת אביו, גם כשאינה אמו וכבר אינה נשואה לאביו. 7. שוכב עם בהמה. 8. שוכב עם אחותו. 9. שוכב עם חותנתו. 10. "מכה רעהו בסתר". 11. הלוקח שוחד על מנת להפליל את הזכאי ומי שאינו מקיים את התורה ומצוותיה.

"דברי הברית" – הברכות

ובאם ישמעו ישראל בקול ה' ויקיימו מצוותיו, אזי יזכו לברכות נעלות רבות: מרוממים יהיו מכל העמים, ומבורכים – בעיר, בשדה, בצאצאים, בתנובת עבודת האדמה ובפוריות משק החי. ה' ידביר את אויביהם בפניהם ויתן להם הצלחה בכל אשר יפנו. הקדושה האלוקית תהיה ניכרת על עם ישראל אשר על כן תיפול אימתם על כל העמים. ברכות השמים יחולו על ראשם ללא עיכוב ועושרם הרב יאפשר להם להלוות מן הנותר לעמים סביבותיהם.

שמחה בכל רגע

נקודות בעיבוד קל מתוך שיחה של הרבי מליובאוויטש

"ושמחת בכל הטוב אשר נתן לך ה' אלקיך"

ארץ ישראל".

שבח והודיה

יהודי צריך תמיד להיות שמח. אחת התורות שאמר הבעש"ט ביום הולדתו, ח"י באלול, היא: "יהודים הם שמחים על שזכו להיות עבדי ה'". יש גם הוראה: "עבדו את ה' בשמחה", ומאחר שכל מהותו של יהודי היא עבודת ה' – הרי שתמיד הוא צריך להיות שמח. וכן נאמר גם בפרשת השבוע, שצריך אדם לנהוג בבחינת "עבדת את ה' אלוהיך בשמחה ובטוב לבב".

אולם אף על פי שאת כל המצוות צריך לקיים בשמחה, יש מצוות שהתורה מדגישה במיוחד את חשיבות השמחה. מצווה כזאת היא הבאת הביכורים, שבה נפתחת פרשת השבוע. כאשר התורה מתארת את אופן קיום המצוה, היא מורה ליהודי: "ושמחת בכל הטוב אשר נתן לך ה' אלוהיך".

לתת לה' את המובחר

מצות הביכורים מבטאת יסוד מרכזי בעבודת ה'. המצוה אומרת, שיש לקחת את "ראשית כל פרי האדמה", את המובחר שבפירות, ולהביאו לה'. מצוה זו נוהגת רק כשבית המקדש קיים, ולכן שבזמן הזה אין באפשרותנו לקיימה כפשוטה. אך משמעותה הרוחנית קיימת בכל זמן ובכל מקום.

מה מורה לנו מצות ביכורים בעבודת ה'?

"כי תבוא אל הארץ אשר ה' אלוהיך נותן לך" – כאשר יהודי מגיע למקום המסויים שאליו הובילו ה', עליו לדעת שזה המקום שאותו הועיד לו הקב"ה כדי לזככו על ידי התורה ומצוותיה. במובן הרוחני חלה הוראה זו גם על חוץ לארץ, כפתגם אדמו"ר הצמחצדק: "עשה כאן

מה עושה יהודי בהגיעו לאותו מקום? אומרת התורה: "ולקחת מראשית כל פרי האדמה אשר תביא מארצך". את הביכורים לה' צריך להביא דוקא מה"ראשית" – ממיטב הזמן והכח. בכך נותן היהודי שבח והודיה לה', על שהעניק לו את "הארץ" ואת שפע הטוב והברכה.

במישור האישי, מתבטא הרעיון של מצות ביכורים בכך, שאדם מקדיש את ראשית יומו למתן שבח והודיה לה'. עם הקימה בבוקר הוא פונה לה' ואומר: "מודה אני לפניך וכו'". מיד אחר כך הוא מתפלל ולומד תורה. ורק אחרי כל זאת הוא פונה לעבודת יומו, ורואה בה את ברכת ה'.

שמח בעצם יהדותו

וכל זה מלווה בשמחה גדולה. לא רק שמחה על הצלחה פרטית או ברכה זו או אחרת. השמחה היא כללית ומקפת – "ושמחת בכל הטוב" – שמחה על עצם מציאותנו, על עצם העובדה שזכינו להיות יהודים ולעבוד את בוראנו.

שמחה כזאת חובקת את כל חיי היום יום, את כל מעשינו ופעולותינו. גם כשיהודי עוסק בעבודתו ובשאר צרכיו, אין הוא נפרד מהשמחה הזאת, כי בכל רגע ורגע הוא מרגיש את השמחה על "כל הטוב". ומתוך שמחה זו אנו זוכים שהקב"ה יכתבנו ויחתמנו לשנה טובה ומתוקה, שנת גאולה ושמחה.

(מתוך הספר 'שולחן שבת')

על פי 'ספר השיחות' התשמ"ח כרך ב)

חסידות על הפרשה כי תבוא

לגיל מצוות (או אדם מבוגר שזה עתה התקרב לתורה),
 "אומר הרי זה ביכורים" – הוא מצוה ורוצה שיחנכו ילד
 זה לתורה ומצוות, שיביאוהו "לבית המקדש".
 ומי שעוסק בכך – "בת קול מברכתו . . תשנה לשנה
 הבאה" (רש"י פסוק טז): הוא יזכה לקרב עוד ועוד
 יהודים ולהביאם "לבית המקדש".
 ('לקוטי שיחות' כרך ט')

**המקרב יהודים לקדושה – מסייעין
 אותו מלמעלה**
 ולקחת מראשית כל פרי האדמה (כו,ב)
 אדם יורד לתוך שדהו ורואה תאנה שביכרה . .
 אומר הרי זה ביכורים (רש"י)

"אדם יורד לתוך שדהו" – הקב"ה נכנס לכרם בני
 ישראל, "ורואה תאנה שביכרה" – ילד או ילדה שנכנס

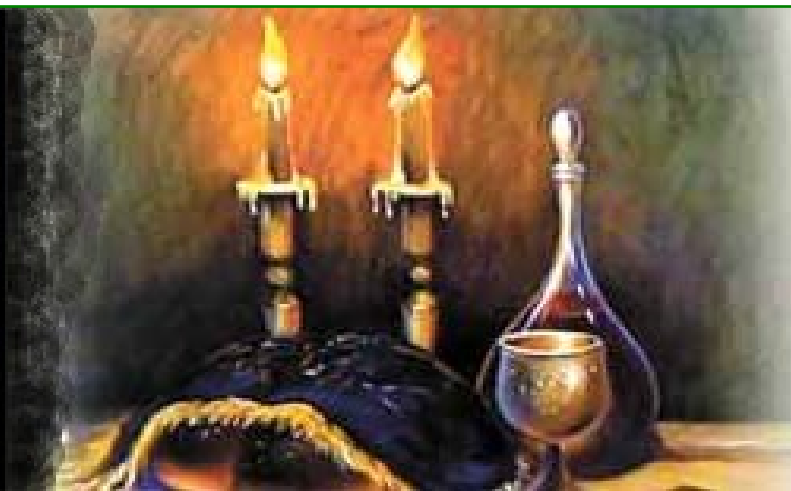
שבת שלום!!!

כתיבה, עריכה, והגהה: הרב יאיר כלב
 ליקוט רעיונות, עיצוב ועימוד: חי דמארי
 להערות, הארות, הצעות או תיקונים, אנא כתבו לנו
tanyaor4u@gmail.com

הרבי מליובאוויטש הנהיג ועודד שכל אשה ובת (מגיל רך
 ביותר ולפחות מגיל 3) תדלקנה נרות שבת וחג.

צאת השבת	הדלקת נרות	עיר (שעון קיץ)
19:41	18:29	י-ם
19:43	18:44	ת"א
19:43	18:36	חיפה
19:43	18:46	ב"ש

נהנתם? העבירו הלאה, לזכות עוד ועוד יהודים בהרחבת המודעות למקורותינו.

נא לשמור על קדושת הגיליון